

РЕШЕНИЕ

№ 6088

гр. София, 24.10.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 49 състав,
в публично заседание на 22.06.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Маргарита Йорданова

при участието на секретаря Милена Чунчева, като разгледа дело номер **11539** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл. 10, ал. 6 от Закона за семейните помощи за деца /ЗСПД/.

Образувано е по жалба на Е. С. Ч., лично и като законен представител на К. Е. Ч., чрез пълномощник, със съдебен адрес: [населено място] [улица], срещу Заповед № ЗСПД/Д-С-КС-7786/21.09.2021 г. на директора на ДСП-К. С., с която на основание чл. 10, ал. 4 от ЗСПД и чл. 4, ал. 1 от ППЗСПД, във вр. с чл. 10б от ЗСПД, е отказана еднократна помощ за ученици, записани в осми клас.

В жалбата и в съдебно заседание жалбоподателката, чрез процесуалния си представител твърди незаконосъобразност на оспорената заповед, като издадена в противоречие с материалния закон и правото на ЕС. Моли се заповедта да бъде отменена. Претендират се разноски

Ответникът по делото - Директор на ДСП-К. село,редовно призован, не се явява, не изпраща представител.В писмено становище по делото от 20.05.2022 г., чрез пълномощник, оспорва жалбата и счита същата за неоснователна.Посочва, че обжалваната заповед е правилна и законосъобразна и моли същата да бъде потвърдена.Не претендира юрисконсултско възнаграждение.

Административен съд София-град, III отделение, 49 състав, след като се запозна с представените по делото доказателства и взе предвид становищата на страните, приема за установено от фактическа страна следното:

От Е. С. Ч., в качеството ѝ на законен представител на К. Е. Ч., е подадено Заявление

№ ЗСПД-Д-С-7786/07.10.2021 г., с което на основание чл. 10б от ЗСПД е поискано отпускане на еднократна помощ за ученици, записани в осми клас. Към заявлението е приложено удостоверение от 19 СУ „Е. П.“-С., от което е видно, че К. Е. Ч. е записан като ученик в осми клас за учебната 2021/2022 г. Представени са и карта на бежанец на Е. С. Ч., Е. С. Ч. -съпруг, както и на К. Е. Ч..

Издадена е Заповед № ЗСПД/Д-С-КС-7786/21.09.2021 г. на директора на ДСП-К. С., с която на основание чл. 10, ал. 4 от ЗСПД и чл. 4, ал. 1 от ППЗСПД във вр. с чл. 10б от ЗСПД, на Е. С. Ч. е отказана еднократна помощ за ученици, записани в осми клас.

В хода на съдебното производство от ответника са представени допълнително писмени доказателства за компетентност на органа издал оспорвания акт.

С оглед установеното от фактическа страна съдът прави следните правни изводи:

Жалбата е подадена в срока по чл.149, ал. 1 от АПК, от надлежната страна при наличието на правен интерес, поради което същата се явява ДОПУСТИМА за разглеждане.

Разгледана по същество жалбата е ОСНОВАТЕЛНА по следните съображения:

По валидността на акта:

Съобразно чл. 10, ал. 4, във вр. с чл. 10, ал. 5 от ЗСПД, отпускането на семейни помощи за деца или отказа за отпускането им се извършва със заповед на Директора на Дирекция "Социално подпомагане" или упълномощено от него лице.Видно от представените допълнително доказателства- Заповед № ЧР-1-918/17.09.2018 г. / л.31 от делото/ , оспорения акт е издаден от компетентен орган, в рамките на неговата компетентност и при спазване на законовите изисквания за форма с оглед на което не са налице пороци водещи до неговата нищожност.

По процесуалната и материалната законосъобразност на акта:

В хода на проведеното административно производство съдът намира, че са допуснати съществени процесуални нарушения, а именно нарушение на чл. 35 от АПК и чл. 36 от АПК.

По силата на чл.3 т. 5 от ЗСПД, право на семейни помощи за деца имат бременните жени - чужди граждани, и семействата на чужди граждани, които постоянно пребивават и отглеждат децата си в страната, ако получаването на такива помощи е предвидено в друг закон или в международен договор, по който Република България е страна.

Тази норма е в противоречие с нормите на Директива 2004/83/ЕО на Съвета от 29.04.2004 г. и Директива 2011/95/ЕС/ на Европейския парламент и на Съвета от 13 декември 2011 г., които макар и да нямат директен ефект за България като държава членка, обвързват същата по отношение на резултата, който трябва да бъде постигнат, а именно получаване на необходимото социално подпомагане, което да е равностойно на предвиденото за гражданите на държавата членка. След като държавата ни не е ограничила предоставянето на социални помощи на лицата, на които е предоставен статут, само до основните обезщетения, то с издадената заповед ограничаването на помощите е недопустимо.

Спорът е правен и се изразява в това има ли право жалбоподателката на социални помощи по реда на ЗСПД. За да прецени дали жалбоподателката е носителка на правото на социални помощи, то е следвало административният орган да събере доказателства дали тя и децата ѝ притежават хуманитарен статут, статут на бежанец или разрешение за постоянно пребиваване. Хуманитарният статут представлява международна закрила. Разпоредбата на чл. 3 т. 5 от ЗСПД не урежда хипотеза на

предоставена международна закрила /хуманитарен статут или бежански статут/, но предвижда такива права за чужденци на реципрочна основа, ако е предвидено в международен договор или в друг закон. В друг закон – чл.32, ал. 1 ЗУБ е предвидено, че чужденците с предоставен статут на бежанец и хуманитарен статут имат всички права и задължения на българските граждани с изброени изключения и ограничения въведени със закон. В ЗУБ, който е специален закон по отношение на бежанците, няма ограничения в правата на достъп до социалната система, освен предвидените със закон. Няма ограничение в правата на чужденците с международна закрила /хуманитарен статут/ и няма уредба по отношение на тези лица според чл. 3, т. 5 от ЗСПД, но пък същата разпоредба не е окончателна и не урежда изчерпателно хипотезите, за да се приеме, че е забранителна, а и препраща към друг закон или международен договор, по който Република България е страна.

При анализ на цитираните разпоредби на ЗУБ, ЗСП, ЗСПД и цитираните разпоредби на общностното право следва извод за незаконосъобразност на обжалваната заповед. От административния орган не е взето предвид обстоятелството, че с подаденото заявление са представени карта на бежанец на Е. С. Ч., Е. С. Ч.- съпруг, както и на К. Е. Ч.. За да прецени дали жалбоподателката е носителка на право на социални помощи, административният орган е следвало обсъди представените в хода на производството писмени доказателства и в случай, че не ги кредитира – да изложи мотиви за това. Видно от съдържанието на оспорената заповед, в хода на административното производство от решаващия орган не са обсъдени представените доказателства, установяващи, че жалбоподателката и нейното дете притежават статут на бежанец, с което е нарушен чл. 35 от АПК и чл. 36 от АПК. Административният орган не е изпълнил задължението си служебно да събере относимите доказателства, като издаде оспорения акт след изясняване на фактите и обстоятелствата от значение за преценката на правото на жалбоподателката да получи поисканата с подаденото заявление социална помощ.

С оглед изложеното оспорената заповед е издадена при съществено нарушение на процесуалните правила и следва да бъде отменена, като преписката бъде върната на административния орган за ново произнасяне при спазване на указанията по тълкуването и прилагането на закона, дадени в настоящото решение.

При този изход на спора на жалбоподателя се дължат разноски, съобразно представения по делото договор за правна защита и съдействие. В същия е посочено, че процесуалното представителство се осъществява безплатно на основание чл. 38, ал. 1, т. 3 от Закона за адвокатурата. Член 38, ал. 2 от Закона за адвокатурата предвижда, че в случаите по, ал. 1, ако в съответното производство насрещната страна е осъдена за разноски, адвокатът или адвокатът от Европейския съюз има право на адвокатско възнаграждение. Съдът определя възнаграждението в размер не по-нисък от предвидения в Наредбата по чл. 36, ал. 2 от Закона за адвокатурата и осъжда другата страна да го заплати. Съгласно чл. 8, ал. 3 от Наредба № 1/2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, за процесуално представителство, защита и съдействие по административни дела без определен материален интерес възнаграждението е 500 лв. Съдът приема, че в полза на адв. И. С. следва да бъде определено адвокатско възнаграждение в размер на 500 лв.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, Административен съд –София - град, Трето отделение, 49 състав

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ Заповед № ЗСПД/Д-С-КС-7786/21.09.2021 г. на директора на ДСП-К. С., с която на на Е. С. Ч., лично и като законен представител на К. Е. Ч., чрез пълномощник, със съдебен адрес: [населено място] [улица], на основание чл. 10, ал. 4 от ЗСПД и чл. 4, ал. 1 от ППЗСПД, във вр. с чл. 10б от ЗСПД, е отказана еднократна помощ за ученици, записани в осми клас.

ИЗПРАЩА адм.преписката на ДСП – К. село за ново произнасяне в съответствие с дадените указания за тълкуване и прилагане на закона.

ОСЪЖДА ДСП-К. село да заплати на адв. И. С. с ЕГН [ЕГН], с личен номер [ЕГН], САК, сумата от 500 лв. /петстотин/, представляваща адвокатско възнаграждение, определено на основание чл. 38, ал. 2 от Закона за адвокатурата.

РЕШЕНИЕТО е окончателно не подлежи на обжалване на основание чл.10, ал.6 от ЗСПД.

СЪДИЯ: